

Iubiți credincioși, Suntem astăzi în Duminica a III-a din Postul Mare. În cadrul Sfintei Liturghii citim și ascultăm un fragment din Sfânta Evanghelie scrisă de Sfântul Evanghelist Marcu, și anume:” În vremea aceea chemând la Sine mulțimea, împreună cu ucenicii Săi, le- a zis: Oricine voiește să vină după Mine să se lepede de sine, să- și ia crucea și să-Mi urmeze Mie. Căci cine va voi să-și scape sufletul îl va pierde, iar cine va pierde sufletul său pentru Mine și pentru Evanghelie, acela îl va scăpa. Căci ce-i folosește omului să câștige lumea întreagă, dacă-și pierde sufletul? Sau ce ar putea să dea omul în schimb pentru sufletul său? Căci de cel ce se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, în neamul acesta desfrânat și păcătos, și Fiul Omului se va rușina de el când va veni întru slava Tatălui Său cu sfinții îngeri. Și le zicea lor:Adevărat grăiesc vouă că sunt unii din cei ce stau aici care nu vor gusta moartea până ce nu vor vedea Împărăția lui Dumnezeu venind întru putere”(Marcu 8. 34-38;9,1).

Aflăm și din această Sfântă Evanghelie că grija pentru mântuirea sufletului trebuie să aibă întâietate în tot ceea ce facem. Putem spune, fără teama de a greși că sufletul este marea descoperire a Evangheliei Domnului nostru Iisus Hristos, că omul a fost înzestrat de către Creator cu această comoară neasemuită, de mare preț, sufletul nemuritor, destinat spre fericire veșnică.

Nu putem spune că până la Hristos omul nu a avut suflet, a avut, pentru că fără suflet nu putea fi om, dar n-a știut ce menire are sufletul, care este destinația lui. Prin păcatul protopărinților noștri omul a pierdut conștiința destinației divine a sufletului Său.

Mântuitorul nostru Iisus Hristos prin jertfa Sa de pe cruce ne-a făcut conștienți de valoarea sufletului omului, Sufletul este mai scump decât lumea întreagă cu toate bunurile și frumusețile ei, este de mare și neîntrecut preț pentru că prin el noi suntem după „chipul și asemănarea lui Dumnezeu”. Sufletul este de mare preț , pentru că el este unic, e unul singur și pentru că el nu poate fi suplinit cu nimic din lume. De aceea a spus Iisus Hristos:”Ce va folosi omului de va dobândi lumea toată și-și va pierde sufletul său? Sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său?”.

Iată de ce, problema cea mare, care ne angajează pe toți este mântuirea sufletului. De împlinirea acestei meniri vom fi întrebați toți, mari și mici, învățați sau neînvățați.

În această lucrare de mântuire a sufletului este bine să ne îndreptăm privirea spre Sfânta Cruce, altarul de jertfă al Fiului lui Dumnezeu. Vom vedea că mântuirea este rodul iubirii lui Hristos: "Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are: ca sufletul lui să și-l pună pentru prietenii săi. Voi sunteți prietenii Mei dacă faceți ceea ce vă poruncesc" (Ioan 15,13-14). Am putea înțelege aici, și, așa este: Ne bucurăm de mântuirea realizată de Fiul lui Dumnezeu dacă împlinim poruncile lui. „Rămâneți în dragostea mea” a spus Mântuitorul lumii, cel prin Care vine mântuirea la toată lumea, precizând că: "Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne întru iubirea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și am rămas întru iubirea Lui" (Ioan 15,10).

Numai dacă împlinim poruncile lui Dumnezeu ne putem bucura de roadele iubirii răstignite a lui Iisus Hristos. Cu toate acestea Fiul lui Dumnezeu nu ne obligă la nimic nici chiar la purtarea crucii și urmarea lui. Dumnezeu respectă întru totul libertatea cu care l-a înzestrat pe om. De aceea în debutul pericopei evanghelice El face apel la libertatea de voință a omului, a noastră, nu ne obligă, deși ar putea să o facă: "Oricine voiește să vină după Mine, să se lepede de sine să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie". Cu cât beneficiem mai mult de libertate cu atât vom fi mai responsabili, mai răspunzători pentru sufletul nostru.

Purtarea crucii nu înseamnă numai purtarea suferințelor și încercărilor ce se abat asupra noastră ci orice străduință în vederea mântuirii, orice mărturisire și afirmare a credinței celei adevărate fac parte din crucea pe care Hristos ne îndeamnă să o purtăm.

Poate de multe ori socotim că ne putem mântui cu puterile noastre, exclusiv, și că dacă avem bunuri materiale din belșug acestea vor ajuta sufletului, și atunci nu mai avem nevoie de poruncile lui Dumnezeu, le încalcăm, le nesocotim. Hristos însă ne spune: "Că cine va voi să-și scape sufletul îl va pierde, iar cine va pierde sufletul său pentru Mine și pentru Evanghelie acela îl va scăpa".

Recunoaștem că aceste cuvinte sunt greu de înțeles, dar nu imposibil. Biserica de milenii ne lămurește și aceste cuvinte ca să fie în folosul nostru. Sigur toți dorim să ne mântuim sufletul. Această dorință a avut-o ființa umană în sufletul său dintru început, după rânduiala Ziditorului a toate. Ea a fost estompată de păcat, dar eliberată din nou de către Iisus Hristos. El este eliberatorul El este Cel ce ne arată calea și a zis: "Eu sunt Calea, Adevărul și Viața". Noi credem uneori că putem îndestula sufletul cu cele vremelnice adunând în jurul nostru, încojurându-ne de balastul lucrurilor și faptelor trecătoare, ținând sufletul în robia păcatului și fărădelegii, trăind numai după poftele trupului. Aceasta este înșelăciunea diavolului, a ispititorului care încercă mereu să ne îndepărteze de Dumnezeu să întunece din nou dorința sufletului uman, a ființei umane întregi, după fericirea cea veșnică. Cel ce ascultă glasul ispititorului și merge pe calea arătată de el acela este cel ce își va pierde sufletul.

Nu este altă Cale, nu este alt Adevăr nu este altă Viață decât Hristos. De aceea să ne hrănim

sufletul cu cuvintele Evangheliei Sale, să mărturisim cu credință neclintită adevărul mântuitor cuprins în învățătura Sa până la jertfă, să-L iubim pe Dumnezeu cu toată ființa noastră, iar pe semenii noștri ca pe noi înșine, să trăim în curățenie sufletească, în ascultarea și păzirea poruncilor lui Dumnezeu. Cine face așa cu adevărat își mântuiește sufletul ascultând de năzuințele lui înalte și curate și dăruindu- se cu totul lui Hristos care este totul pentru noi. Așa după cum ne îndeamnă adagiul liturgic: "Pe noi înșine și unii pe alții, și toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm".

AUTOR: Pr.Prot.Vasile-Aurel Pop